

Bodó Csiba Gizella

Miniatűrök

2015

**Egysoros gondolatok,
Epigramma csokrok
Miniatűrök**

PATAK-PALLÓK

(ÉG-Kő kötet 2005 - javított)

A lelkiismeret a legszigorúbb ítélő-bírónál is
fájdalmasabban kéri elszámolásodat.

Amit megtettél, vagy amit nem tettél meg, holott meg
kellett volna, - nagyobb súllyal nehezedik rád, mint a
súlygolyó az elítélt lábán, amitől nem tudsz
megszabadulni az „ítélet” végéig.

Életünk deléig habzsolva szívjuk be a külvilágot, de attól
kezdve nem árt ha a belső világunk felé fordulunk, hogy a
valódi értékeket is felfedezhessük.

Amikor már majd minden anyagi dolog jelentősége
parányira csökken számunkra, akkor megindultunk
„hazafelé”.

Ha a szenvedést némán és alázattal tudom elfogadni, már
nem szenvedés.

Amikor mindenki eltávozott körülöttem akiket szeretted,
attól kezdve nagyon sokan lesznek veled a magasból
segítők.

Amikor egy gyönyörű verssor nagyobb lázba hoz, nagyobb
gyönyörűséget okoz mint egy arany karkötő, akkortól
érettebb a lelked.

Ha a vonat ablakánál elsuhanó legsivárabbnak tűnő táj is jobban szórakoztat mint a Blikk-újságok pletyka-rovatai, akkor nem üresség van benned.

Amikor minden tettet felett meghoztad az ítéleted, attól kezdve nem ismered a félelmet.
(Félelmeinket saját sötét tetteink okozzák.)

Amikor eléred azt az időt amikor a leghosszabb az árnyékkod, attól kezdve afelé haladsz ahol kicsinységed kezdődik.

Ha a zajokra figyelsz, felerősödnek,
ha várakozol, az idő lelassul,
ha a szívedre koncentrálsz, érezni fogod azt, s képes leszel békével magadat csendbe zárni.

Ha szembe mersz fordulni hibáiddal, akkor képes vagy együtt élni önmagaddal.

Ha úgy érzed, hogy a szíved kezd lemerülni, feltétlenül adj neki egy kis szeretet és öröm töltést.

Értékeidet ne a trezorodba gyűjtögesd és őrizd, hanem kizárólag szíved-kazettájába.

Ha látszólag minden ok nélkül elesel, feltétlenül gondolkodj el azon, mi az ami a földre rántott!

Ha fogaid kezdenek romlani, ne rágódj tovább hiábavalóságokon.

Ha szárnyalni vágysz, ne feltétlenül Ikarus példája lebegjen szemed előtt.

Ha csak egy pirit szemcse vagy is a kristályban, a fény fel fog ragyogtatni.

Az állatok is képesek összebújni, hogy védjék, melegítsék egymást. Csak az ember képes irigységében, magányosan megfagyni.

A fa valódi rajzolatát akkor látod, amikor levelei nélkül áll a tél szürke hátterében, ilyenkor lecsupaszítottságában is gyönyörűségeen egyszerű.

A legegyszerűbb bogáncs is fenséges lehet, ha a tél megajándékozza zúzmarával.

Ha hit lobog benned, valaki rád terít majd egy kabátot is.

Ha a szíved jéghideg, öt takaró sem melegít fel.

Ha mindig Te akarsz beszélni, gondolkodj el azon, miért nem vagy kíváncsi az emberekre.

Ha kinyitod az összes „kiskaput”, lehet, hogy kivisz a huzat.

Ha a másik embert megsértjük, magunkat sértjük meg,
ha a más vallás Istenét gyalázzuk, magunk Istenét
gyalázzuk. Egyetlen Teremtő, egyetlen teremtményei
vagyunk, jó lenne, ha ezt mindenkor tudnánk, minden
káromkodásban, minden acsarkodásban, minden
lövéskor!

Minden rögben ott rejtőzhet az arany.

Igaz szertartáshoz nem szükséges semmilyen csillogó
külső kellék. De belül ünneplőbe öltözöttnek kell
lennünk.

Ha nem tudsz aludni, hagyd magadat ébren lenni.
(Akármilyen is születhet belőle. Bennem e gondolatok.)

Az élet hullámainak magunknak kell tudni uralni.
Minden fölénk tornyosuló hullám alól van kiemelkedés.
A tájtékok tisztítanak.

Mindennek ami velünk történik, meghatározott célja van.

Béke és harmónia, ha a jó utat választjuk.

Minden útnak értelme és küldetése van.

Minden út a saját utunk.

Az útjaink olyanok, amilyenekké tesszük őket.

Minden utunk Szentföldön vezet.

A csillagok hangját sem halljuk, mégis vezérelnek.

Ha csendben járunk is, tudják, hogy megyünk!

Légy mindig olyan amilyen vagy, - csodálatos.

Tanulunk, fejlődünk, bölcsibbökké válunk, mígnem visszatérünk gyermekkorunkhoz.(hogyan aztán odaát is tisztán érkezzünk.)

ÉDEN - FÖLDÖN

('7-77 – Hetvenhét vers 2007” c. kötet)

(Ezer év – röviden)

Lassan épülök mint a cseppkövek
ezer éveket élek, hogy fejlődjek
egyetlen lélek-réteget!

Nincs neve, hogy száz neve lehessen,
nincs formája, hogy mindenben megjelenjen
nincs határa, hogy mindenre kiterjedjen
s mintha egyetlen volnék, magához öleljen.

Térdén ültem Istennek,
Ő egy égi csúszdán leengedett,
megérkeztem, s - adott időre -
testformába zártam lelkemet.

Amíg félelem tart fogva, hogy a halál jön el,
addig jobbágya vagy magadnak,
szabad nem leszel.

Ha áldod az Istent, tiéd a világ
mert e világban Isten téged áld.

Tenger sós könnyek peregtek,
arcodon vihara dúlt lelkednek.
Nem értetted, ki szeretni nem tud,
azt szeretni százszor nehezebb!

A csend lapult a föld felett,
fülét szorosán rátapasztotta,
s a mélység moraját hallgatta.

Minden földi jót megkapok, minden egyes reggel,
hogyan élek vele, magam dönthetem el!

A nap egy fényes csíkot húz, pírjával a falon,
rajtam múlik mivé teszem fénnyel ébredt napom.

Az esőcseppek ott remegnek vékony faágakon,
a fény-gömböt látom benne, vagy az esőt szidom?

Semmi vagyok, ha semmit teszek,
tetteim adják meg, hogy mivé leszek!

Ő lenyúl érted, Te felnyújthatod karod,
csak akkor éred el, ha magadat Ráhagyod.

Te megmondasz mindent legbelül, hallgatag,
Annyi lesz gazdagságom, mit Tőled befogad.

TE alkottál, s most alkotó vagyok,
ha fényt vetsz el belém, akkor ragyogok. (akkor aratok!)

Elültetett magod, születendő lelkem
szeretet, fény-meleg kell, hogy ki is keljen!

Kép előtt térdelve szód hiába kérlel,
majd ha belül térdelsz, hozzám akkor ér el!

Ha félsz, félelem vagy, ha vakmerő, merő vakság,
ha képmásom vagy, a világot Neked adják!

Ha Napba nézel, ne vakítson el,
szikrát ad, tüzet gyújt, s benned hamvad el.

A *messzeség* Tebenned, a *közel* oda fent
ha elindulsz, utadon majd az Út vezet.

Ha elindulsz, ne tétovázz, járj meg minden szakaszt,
ne rövidíts, magad csapod be azzal mit kihagysz.

Úton járva felfelé nézz, sosem botlasz el,
földön hordott tekintettel sosem juthatsz fel!

Ha megőrzöd és nem bocsátod a kapott sebeket
Gyógyíthatatlanná teszed magad, tested, lelkedet.

Ha Eggyé válsz a Mindenséggel, Egységes leszel
Láva omolhat házadra, lelked nem vesz el.

Ha batyudat idelent nehéznek érzed,
odafönt könnyű lesz a léted.

Ha idelent életed könnyelműen éled,
odaát súlyos lesz a vezeklésed.

Tapasztalataid életről-életre viszed át,
csak születéseddal feleded ezt a csodát.

Isten ihletéből született az ember emberré
Az ember Istentől válik ihletetté!

Tárgyak, - feléd lihegnek a vágyak
Aztán megértjük; s a tárgyak tárgytalanná válnak.

Ha bízol, szőlő érik, búza terem, hullik manna
Ha nem bízol, ki lesz aki enni adna?

Szemed fényében lelked világít, - ne hibázz!
Lelked épségére, mint szemed fényére úgy vigyázz!

Baljós szavak lesújtanak, vigyázz reájuk nagyon.
Átkot ne szórj hát senkire, mert magadat sújtod agyon.

Puskák és könnyek csak e léten vannak,
ha elhagyta, mosolyod már hárfát hallgat.

A sas az égen körözve a földre figyel,

szabad röptét a földről nem érheted el!

Gyökerem a föld mélyébe kúszik,
hogy a mélyben táplálékot nyerjen,
koronája ettől egyre növe az egekbe érjen.

Leheleteddel megszülettél, lélegzetek sora az életed,
míg lelkedet végül kileheled!

Ha lelked könnyű, mindig felfelé szállna,
ha terheket kötsz a lábra, itt tart a súly a Földön állva!

A kölcsön kölcsönös, mit a Teremtőtől kapunk,
tetteink döntik el, mily súlyos lesz a kamatunk.

Szívedtől indul a vér, szíved jelzése; szív-verésed
minden sejt-magodba első dobbanását vessed!

Egy darab márvány, rajta vésett betű – úgy hiszik ez
emléked –tudom, nem az emlékművön kell felkapaszkodni
– Érted!

„Csak kérj és én megadom!” – Micsoda hatalom!
Méltatlan vagyok, mégis elfogadom, hogy méltó lehessenek
kérni – ha már feladom!

Szerelem ideköt, földi örömök
valódi szerelem – ami vár odafönn – az örök!

A Semmi sem semmi!

Ha a Semmiből létrehoztam Valamit
akkor érek fel - hozzá haza menni!

A Kezdet és a Vég eleve elrendelt!
A kettő között pont én, milyen pont vagyok?

Apróban

(„Titkok és rezgések” kötet 2010)

Kell-e, hogy tudjam az Időt? Nem elég-e, hogy Ő tud engem?
Elém jön, velem halad, mellettem, - majd elhagy; - mindennek
rendelt idején!
Elég ha az Idő figyel.
Én csak éljem a „kapottat”, hiszen sosem tudhatom mikor lép el
mellőlem!

Ezüst-pénzeid, kincseid szétszórtad a világmindenségben, s azok
ott fényeskednek éjszakánként csillag-tallérok sokaságaként.

Kicsinységed helyezd egy mécses fényébe, s Ő megnöveli
- árnyékkodat!

- A legkisebb láng is képes fényt adni.
- A sötét élet végén is ott áll a megvilágosodás.

Az alagútba beragyog a napfény
Alagút két végén fény világít
Indulj el hát, két végén van kijárat
Nem hiába tetted le a világnak
- mit megérlelt több mint fél évszázad!

Lelkem rétre leterítéd,
Harmat-permet nedvesítéd,
Verőfényel felszárítod,
Beleégve rajtahagyod
Szerelmetes lenyomatod!

Kíváncsiság és kételkedés,
Tapasztalás és felismerés
A csend hozzájuk az érlelő idő!

Mint robogó vonaton
Vagonról-vagonra –
két mozgás; Te s a vonat
Együtt halad.
Az utolsó kocsi ablakán kinézel,
A száguldás, a sínek, az elhagyott táj,
Halad,
A Te mozgásod ott állva marad!

Munkánk gyümölcsét
Ne várjuk a fa alatt feküdvé
- mert lehullik s nagyot koppant -
a fejünkre!

Május tavasz palettája,
Borsó, fenyő, olajzöld kavalkádja,
Tavaszi vetés szőnyeg sávja
Keretezi orgonák lilája.

Hüllőfoltos autópálya-testek
Tekeregnek, nem intenek
szomorú arcú pléh-keresztek,
lovas kocsi port már nem ver ,
egyetlen gólyacs család lakik
beton-oszlop ágas hegyén,
azt is üresen hagyja a tél.

Miniatűrök

(Aranypor - 2014)

EGY MONDATBAN

Arany – Por

...”mert én ámulva látom, hogy a Világ Teremtője és Ura nem aranyban és ezüstben, hanem a porban született” /Szent Jeromos/

Ezzel a mottóval indítom egymondatosaimat:

Az arany felragyogtatja a fantáziát, a por rátelepszik gondolatainkra.

Az arany hordozza a Föld ragyogását, a por emlékezik rög-állapotára?

Aranylemezen Albinoni muzsikája, porszemekben szerteszáll a hangok harmóniája?

Az arany birtoklása elvakíthat, egy porszem gátolja szemed látását.

A sivatag az aranyszín-por óriás vékája, a folyó az arany fürdőszobája.

Hogy arany, vagy por-e a fizető eszköz a túlparton már lényegtelen.

Sem az aranyláncot, sem a port lábadon nem viszed odaátra. Aranylánc csörög vagy por tapad lábadon, itt hagyod amikor átlépsz a halál kapuján.

Az arany is elkábíthat, mint a por melyet kábítóként szippantasz.

Minden porszemben ott van az arany ragyogása.

Arany rög is porrá hullhat.

Az arany imádata - porhintés!

Az arany imádatát és a porhegyeket is szétszórja a szél.

Aranyfüst és porfelhő - röpteti a szellő.

Arany foglalatban arca rég porló vonásai.

Az arany értéke a karát, a por-karát dűnékben mérhető.

Az arany a ma kincse, a por a ma elmúlása.

Az arany érték, a por sem értéktelen.

Az aranyba véсед, a porba rajzolhatod üzeneted, jeled.

Az aranytál is lehet üres, a „portálon” ott lehet fél-életed!

Aranykoronában mérik a Föld porát.

Aranykarikával pecsételjük meg a „holtodiglan-holtomiglant” –
míg porrá leszünk.

A por elszáll, az arany...?

Az aranynyomással készült nyomatot bronzporral szórják be,
hogy időtállóvá legyen.

Az arany metszés eredménye a könyv lapjainak aranyozott széle,
olvasó kell, hogy por nem lepje.

Az aranytollú mesebeli madár is porban fürdeti tollait.

Az aranyvessző fészkes virágát homoki rétek porába fújja a szél.

A díszhal bár piros, aranyhal a neve, élte során por sosem lepi
be.

Az aranyifjú gondtalan, léha élete a végén sem lesz több
szétszálló pornál.

Az aranyigazság fontos, mint a sivatagi remeték hagyatéka.

Az aranyláz, mely a könnyű gazdagság vágyát szüli, elmúlik mint
a kanyonba rekedt porvihar.

Ha hinnénk, hogy mindig aranykorban élünk, talán jobban
becsülnénk jelenünk.

Aranyló föld felett, aranyló ég alatt porzik patája az aranyLónak.

Minden arannyá válhat egy ügyes mester kezében, de a por
kihullik újai közül.

Megtartani az arany közéletet, hogy sem sár, sem por ne
szennyezzen bennünket – életfeladat.

Aranyborjú aranygapját is rétek, bércek pora lepte.

Aranycsillagok is végezhetik diadalukat lóporban.

Ha vékony aranyfüst a szerelem, az első ellenszél elsöpri, mint könnyű álomport.

Aranyhajra nem illik rizsperos parókát tenni!

Aranykoszorút nem termékenyít meg virágpor!

Ennyit az aranyról és a porról, az értékről és a korról – amelyben élünk, örök aranyifjún arany életet, bár lehet, hogy már minden gyűjtögetett aranyrögünk szétmállott, elfeledett vonások árkaiban rekedt!
